

04. November. 2018

EM 2018/152

Atassut

Aqqaluk Heilmann

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut senest til FM2019 pålægges at fastlægge en officiel fattigdomsgrænse i Grønland.

(Inuit Ataqatigiit Inatsisartutgruppe)

Vi vil først og fremmest sige tak til forslagsstilleren Sara Olsvig fra Inuit Ataqatigiit om fastsættelse af en officiel fattigdomsgrænse.

Flere spørgsmål er værd at stille såfremt vi skal til at kalde nogle folk som værende fattige, ved fastsættelse af en fattigdomsgrænse.

Eksempelvis så er folks indtægter forskellige. Nogle er uddannede, nogle har mindre årlig indkomst, nogle har gode boliger mens nogle ikke har noget bolig og må sove hos venner og familie.

Hvordan skal vi fastsætte en grænse? Eksempel: Hvis en fanger ikke har solgt sælskind i mangel for indhandlingssted sidste måned og har ikke haft indtægt. En jollefisker som ikke har fanget noget pga. dårligt vejr og mangler penge. En lønmodtager som har mistet sit arbejde og kan ikke længere forsørge sig selv? Alkohol og hashmisbrugere som forsørgeres af de offentlige? Hvor går grænsen?

Vi synes fra Atassut at det ikke bør være politikeres job at kalde og stemple folk som fattige, vi synes at det kan være degraderende for folk og mangel på respekt.

Hvis man vil komme fattigdom til livs ved at fastsætte en grænse, så må vi først lave lovgivning om det først. Det handler om folks levevis og det handler om hvordan folk skal føre et liv, om det skal fastsættes ud fra folks månedsindtægt, eller om det skal være årligt indtægt osv.

Det kan også medføre at vi skal ændre på lovgivning på offentligt social hjælp, hvor man også kunne komme til at ændre på beløbet som bistandsmodtagere får. Det er noget som vi kunne komme til at gøre noget ved hvis beløbet på bistand stiger.

Vi vil ikke forkaste forslaget om at fastsætte en fattigdomsgrænse direkte. Men vi vil være med til at diskutere hvordan vi kan hjælpe folk i nød.

Vi vil være med til at tale hvordan vi kan formindske antallet af folk der får bistand fra det offentlige. Det skal vi gøre hvis flere folk kan forsørge dem selv.

Det kan vi gøre f.eks. ved at samarbejde med kommunerne om at tilpasse mulighederne for tilbud af arbejdsplader.

I byer og bygder hvor der er stort arbejdsløshed bør vi kunne skabe arbejdspladser ved f.eks. at oprette mandstimer.

Vi vil fra Atassut slå fast at det er personens eget ansvar, hvis vedkommende som er sund og rask nægter at tage imod det arbejdstilbud som er givet ham.

Vi kan ikke tvinge nogen til at arbejde hvis vedkommende ikke nægter at arbejde. Vi bør dog kunne tilpasse arbejdstilbudsmulighederne, så vedkommende kan arbejde og forsørge sig selv.

Derfor skal vi være bedre til at forbedre arbejdstilbuddene og gøre disse mere attraktive.

Det står ikke klart i forslaget's begrundelse hvordan vi skal fastsætte denne grænse for fattigdom. Hvis vedkommende ikke har udstyr og redskaber til at kunne forsørge sig selv hvordan skal en fattigdomsgrænse hjælpe os til at hjælpe dem?

Der er jo også folk som nødvendigvis ikke har meget indtægt, men alligevel kan forsørge dem selv.

Vi mener ikke fra Atassut at vores levevis skal bestemmes ud fra de uddannedes præmisser og fastsætte grænsen ift. dem. Vi bør ikke bestemme hvor grænsen skal ligge, ud fra den forskel der er mellem dem med høj indkomst og dem der har lavest indkomst.

Derfor bør vi ikke straffe dem med de højeste indtægter, ved at hente flere penge til dem med lavest indkomst. Det er ikke de højest lønnedes og uddannedes skyld at nogle folk ikke har uddannet sig.

Vi forkaster ikke forslaget men vi vil være med til at diskutere og hermed henviser vi den til udvalget til videre drøftelse.